

ster helst vil gaa udenom. Jeg forstaaer ikke, hvorfor man er saa bange for Ungdom i det ærede Regeringsparti. Det er ganske mærkværdigt. Har man da ingen Ungdom der? (*Martin Hansen: Jo*). Ja, ja, lad os saa se den, for Ungdommen maa jo dog selv holde paa, at den skal have Valgret; saa enfoldig er da vel ikke den Ungdom, der findes i Venstre, at den ikke en Gang selv tror, at den kan udøve Valgret. Det kan da ikke være muligt. Men for øvrigt behøver vi jo slet ikke at tvivle om, at der er Ungdom i de to Regeringspartier. Det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen slog, som jeg sagde før, endog en Eksminister paa Valgdagen, og han har jo ardet sig vel. Han var det yngste Medlem, da han kom herind, han bruges meget som Agitator og er et fremtrædende Medlem indenfor Venstre, saa det viser sig altsaa, at Ungdommen udmærket godt kan gøre sin Nytte. Der er ogsaa andre ærede unge Medlemmer indenfor Regeringspartiet, som anvendes meget i Agitationen, og de maa altsaa antages at være kvalificerede dertil. Men for øvrigt behøver vi da ikke noget bedre Eksempel end det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, som er dette Tings Benjamin, og som allerede for et Par Uger siden har tordnet saadan, at Jerikos Mure var ved at falde, og at baade Guder i denne Sal og Halvguder udenfor denne Sal var lige ved at falde ned fra deres Pjedestaler.

Naar det yngste Medlem her i Tinget, som ikke er kommet ret langt ud over Valgretsaldere, kan optræde med en saadan Bravour og en saa udmærket Virkning, forstaaer jeg ikke, at ikke Regeringspartiet og det konservative Folkeparti vil være med til at give Ungdommen Valgret og lade den komme til at røre sig. Den har jo traadt sine Børnesko, om jeg saa maa sige; den har vist, hvad den duer til, det er den, der gør Arbejdet, for fra den anden Side mærker vi ikke noget, der sker saamænd ingen Mirakler; det gaar efter det gamle Luntetrav, som det har gaaet i mange Aar siden det saakaldte Systemskifte. Men de unge kan; de kan faa Jorden til at ryste. Jeg synes derfor, vi skulde vise dem lidt mere Tillid, saa de kunde fortsætte deres velsignelsesrige Arbejde.

Man har jo sagt om os her i Danmark, at vi er det mest oplyste Folk i Verden, vi har saa udmærkede Skoler, Ungdommen bliver saa dygtig, den er bedre end Ungdommen andre Steder. Hvis der er Spor af Sandhed deri, maa man ogsaa . . . det er der ikke, siger det ærede Medlem Hr. Trier, deri tror jeg ikke, han har Ret, men i hvert

Fald maa man antage, at de Folk, der siger det, selv tror det. Men hvis det er saa, forekommer det mig, at man bør vise Ungdommen mere Tillid, og at man ikke behøver at tvivle paa, at den kan bruge sin Valgret med Forstand. Man er jo gaaet ind paa at nedsætte den politiske Valgrets alder fra 30 til 25 Aars Alderen, og tidligere har man ment, at den politiske Valgrets alder skulde være højere end den kommunale. Det var da rimeligt nu at nedsætte den kommunale Valgrets alder til 21 Aars Alderen, saaledes som vi foreslaar. Den 21-aarige er jo nu sikkert ligesaa dygtig, ligesaa oplyst og udviklet i personlig Henseende, som den 25-aarige var i 1855 og i 1860, da denne Valgrets alder første Gang fastlagdes. Ungdommen er øjensynlig meget tidligere udviklet nu, og man vilde ved at nedsætte Valgrets alderen kun vandre i det Spor, som vore Fædre i Grundlovens første Tid satte.

Det er saa meget mærkeligere, at man viser politisk Mistillid til Ungdommen, som man økonomisk meget godt kan respektere den. Man har for nylig nedsat Myndighedsalderen til det 21de Aar; man har ydermere givet de unge, der skal overtage Statshusmandslodder, Adgang til under visse Omstændigheder at faa saadanne, naar de er 21 Aar og altsaa har opnaaet Myndighedsalderen. Hvorfor i al Verden saa ikke tillade de unge at gaa ind i det hemmelige Rum og sætte Kryds ved en Kandidatliste? Maaske de kun vil sætte det ved en Mands Navn, som vil flytte Ledstolpen, men den skal jo ogsaa flyttes en Gang imellem. Nogen Revolution eller nogen særlig Ulykke kunde der vist ikke opstaa ved at lade de unge komme til. Vi vilde dygtiggøre Ungdommen ved at vise den Tillid, den vilde føle et Ansvar derved. Der er mange Omraader indenfor det kommunale Liv, som Ungdommen har Interesse for langt mere end tidligere. Jeg skal nævne saadant noget som Spørgsmaal om Tilskud til Aftenskoler, Handelsskoler, tekniske Skoler eller Sportslivet. Det er noget, som Ungdommen interesserer sig særdeles stærkt for alle Vegne, ogsaa ude paa Bondelandet og i den yderste Landsby.

Det var rimeligt at give Ungdommen Ansvar og lade den have Medbestemmelsesret om, hvad der skal ske i kommunal Henseende. Gør man det ikke, fører det til, at den økonomisk stiller større Fordringer; den har ikke noget Ansvar og kan derfor være lige glad i saa Henseende. Giver man de unge Ansvar, vil de føle det, og saa kommer man længere med dem, end man ellers gør. Det er jo nu saaledes, at selv de højere